

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

*Text tradus și redactat de Direcția Generală Agent Guvernamental.
Poate fi supus revizuirii redacționale.*

Secțiunea a treia

DECIZIE

Cererea nr. 75448/11

Ion JUGĂNARU c. Moldovei

Curtea Europeană pentru Drepturile Omului (Curtea) statuînd la 1 septembrie 2015 într-o cameră compusă din :

Luis López Guerra, *președinte*,

Josep Casadevall,

Kristina Pardalos,

Johannes Silvis,

Valeriu Grițco,

Iulia Antoanella Motoc,

Branko Lubarda, *judcători*,

și de Stephen Phillips, *greșierul secțiunii*,

Examinînd cererea de mai sus, introdusă la 24 noiembrie 2011,

Examinînd observațiile prezentate de Guvernul pîrît și cele prezentate ca răspuns de către reclamant,

Deliberînd, decide următoarele:

ÎN FAPT

1. Reclamantul, dl Ion Jugănarul este cetățean al Republicii Moldova, născut în 1981 și locuiește în Chișinău. El a fost reprezentat la Curte de către dna A.

Barbăneagră, avocat care practică în Chișinău și, ulterior, de către cabinetul de avocați "Hanganu, Tănase & Partenerii" din Chișinău.

2. Guvernul Republicii Moldova (Guvernul) a fost reprezentat de către agentul său, dl L. Apostol.

A. Circumstanțele cauzei

3. Faptele cauzei prezentate de către părți pot fi rezumate după cum urmează.

4. La momentul producerii faptelor, reclamantul era contabilul-șef al societății C., cu sediul în Kamala (Uganda). Societatea respectivă este o filială a societății A., cu sediul la Chișinău.

5. Printr-o ordonanță din 18 iulie 2011, procuratura Buiucani (Chișinău) a pornit urmărirea penală cu privire la o pretinsă deturnare de fonduri ale societății. Textul ordonanței facea referire la plîngerea din 15 iulie 2011 al președintelui acestei societăți care pretindea că suma de 185,308 de dolari SUA (USD) a fost transferată la 22 iunie 2011 dintr-un cont din Uganda la un cont al unei societăți din Moldova. De asemenea, în ordonanța se preciza că, în conformitate cu informațiile obținute pe parcursul examinării plîngerii penale, V.B. a urmat instrucțiunile unui înalt funcționar al societății A., și că reclamantul "a facilitat desfășurarea operațiunii de deturnare a fondurilor."

6. La 8 august 2011, procurorul responsabil de cauza penală a dispus plasarea reclamantului în arest.

7. La 10 august 2011 procurorul a emis o ordonanță de punere sub învinuire pe numele reclamantului. Acesta a fost acuzat că, în calitatea sa de contabil-șef al societății C., a deturnat fonduri împreună cu alți doi angajați ai societății A. De asemenea, se menționa că banii ar fi fost tranferăți din contul societății C. într-un cont al societății I., care nu avea nici un fel de relații comerciale cu societatea A.

8. Printr-o decizie din 11 august 2011, un judecător de instrucție de la Judecătoria Buiucani a ordonat, la cererea procurorului, plasarea reclamantului în arest preventiv pentru o perioadă de 20 de zile. El a subliniat că probele prezentate de procuror au confirmat existența unei bănuieli rezonabile că reclamantul a săvârșit infracțiunea. Judecătorul a menționat, printre altele, că reclamantul era angajat al unei societăți străine și a estimat că acest lucru, combinat cu gravitatea infracțiunii și modalitatea în care a fost comisă, confirmă bănuielile de scurgere de fonduri și de obstrucționare a justiției de către reclamant. Judecătorul a adăugat că organul de urmărire penală trebuie să întreprindă mai multe acțiuni pentru a verifica și pentru a stabili circumstanțele cauzei.

9. La 15 august 2011, reclamantul a contestat decizia judecătorului de instrucție. El susținea că organul de urmărire penală nu a prezentat probe care să-i dovedească vinovăția și contesta afirmațiile judecătorului de instrucție, conform cărora, în caz de punere în libertate, ar fi putut să se eschiveze de la urmărirea penală sau să împiedice înfăptuirea justiției.

10. La 22 august 2011, Curtea de Apel Chișinău a respins recursul reclamantului ca nefondat și a menținut decizia judecătorului de instrucție din 11 august 2011.

11. Între timp, la 18 august 2011 procurorul responsabil a inițiat alte două proceduri penale împotriva reclamantului cu privire la noi episoade de presupusă deturnare de fonduri ale societății A. În aceste două cazuri, faptele cărora se presupune că au avut loc în iulie 2011, beneficiarul transferurilor de bani, 25 000 USD și respectiv 61 359.35 USD, ar fi fost o companie japoneză deținută de către reclamant.

12. Prin urmare, la 26 august și, respectiv, 15 septembrie 2011 judecătorul de instrucție a prelungit repetat arestul preventiv pentru o perioadă de 20 de zile. În deciziile sale, judecătorul a luat în considerare gravitatea infracțiunii, complexitatea cauzei și faptul că, în alte două cazuri, reclamantul a fost suspectat de comiterea unor infracțiuni similare. El a considerat că reclamantul ar putea împiedica cursul normal al urmăririi penale, pentru că el a deținut o poziție de conducere în cadrul societății ale cărei interese au fost lezate și ar putea influența martorii care nu au fost încă audiați și alte persoane implicate. De asemenea, judecătorul a considerat că există riscul ca el să evadeze, întrucât a activat mult timp în străinătate. El a adăugat că reclamantul nu are loc de muncă, că nu are copii la întreținere și că era sănătos. În cele din urmă, judecătorul a considerat că durata investigării cazului a fost rezonabilă.

13. La 23 septembrie 2011, Curtea de Apel Chișinău, la cererea reclamantului, a anulat decizia finală a judecătorului de instrucție din 16 septembrie 2011 și a plasat reclamantul în arest la domiciliu pentru o perioadă de douăzeci de zile. Instanța de apel a constatat, în special, că judecătorul și-a întemeiat decizia pe formule stereotipe și că, în timpul procedurii, nu s-a adevărat riscul de imixtiune în administrarea justiției. Aceasta a notat că reclamantul avea o adresă fixă, a promis să apară la fiecare ședință și că a cooperat cu organele de urmărire penală. Acesta a considerat că natura infracțiunii, descrisă de legiuitor ca fiind extrem de gravă, a justificat plasarea în arest la domiciliu al reclamantului.

14. La 5 și 28 octombrie 2011, judecătorul de instrucție al Judecătoriei sectorului Buiucani a hotărât, în fiecare caz, să prelungească arestul la domiciliu a reclamantului cu douăzeci și cinci de zile. El s-a bazat în esență pe aceleași motive ca și cele invocate în deciziile sale anterioare și a estimat că durata investigării cazului a fost rezonabilă. În urma recursului depus de către reclamant, Curtea de Apel Chișinău a confirmat, la date diferite, deciziile din 5 și 28 octombrie 2011.

15. Printr-o decizie din 25 noiembrie 2011, judecătorul de instrucție al Judecătoriei sectorului Buiucani a respins cererea procurorului de a extinde arestul la domiciliu al reclamantului și a decis să-l plaseze sub control judiciar. Judecătorul a invocat lipsa unor dovezi care să susțină riscul de eschivare de la urmărirea penală sau obstrucționare a justiției din partea reclamantului, precum și faptul că urmărirea penală era aproape completă. El a adăugat că reclamantul a respectat obligațiile care i-au fost impuse în timpul arestului.

16. La 26 noiembrie 2011, arestul la domiciliu al reclamantului s-a finisat.

17. În urma examinării recursului depus de procuror, Curtea de Apel Chișinău a menținut decizia judecătorului de instrucție din 25 noiembrie 2011.

18. Curtea n-a fost informată în legătură cu rezultatul procedurii penale împotriva reclamantului.

B. Dreptul intern pertinent

19. Dispozițiile din Codul de procedură penală relevante în speță sunt prezentate după cum urmează:

« Articolul 176. Temeiurile pentru aplicarea măsurilor preventive

1. Măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu (...) sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeieri rezonabile de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să împiedice stabilirea adevărului în procesul penal ori să săvârșească alte infracțiuni, de asemenea ele pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței.

2. Arestarea preventivă și măsurile alternative arestării se aplică numai persoanei care este bănuită, învinuită de săvârșirea unei infracțiuni (...).

3. La soluționarea chestiunii privind necesitatea aplicării măsurii preventive respective, organul de urmărire penală și instanța de judecată vor lua în considerare următoarele criterii complementare:

- 1) caracterul și gradul prejudiciabil al faptei incriminate;
- 2) persoana bănuितului, învinuitului, inculpatului;
- 3) vârsta și starea sănătății lui;
- 4) ocupația lui;
- 5) situația familială și prezența persoanelor întreținute;
- 6) starea lui materială;
- 7) prezența unui loc permanent de trai;
- 8) alte circumstanțe esențiale (...) »

CAPETE DE PLÎNGERE

20. Invocând articolul 5 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plîns că privarea sa de libertate nu s-a bazat pe motive rezonabile, de natură să trezească bănuiele de comitere a unei infracțiuni.

21. Invocând articolul 5 § 3 din Convenție, el susține că nu există nici un motiv relevant și suficient pentru a justifica detenția sa.

ÎN DREPT

A. Pretinsa încălcare a articolului 5 § 1 din Convenție

22. Reclamantul s-a plîns că a fost arestat și reținut cu încălcarea prevederilor Convenției, iar organul de urmărire penală nu a prezentat dovezi justificative care să

ateste existența unor bănuieli rezonabile de a suspecta că el a participat la comiterea presupusei infracțiuni. El afirmă că textul plîngerii președintelui societății A., care a stat la bază pentru plasarea sa în arest, nu i-a fost niciodată adus la cunoștință. Acesta precizează, de asemenea, că pîngerea în cauză nu au fost expediată nici instanțelor naționale, fapt confirmat de conținutul dosarelor interne pe care Guvernul le-a prezentat în fața Curții. El crede că circumstanțele acestui caz sunt similare cu cele din cauza *Leva c. Moldovei* (nr. 12444/05, §§ 52-56, 15 decembrie 2009), în care Curtea a constatat o încălcare a articolului 5 § 1 din Convenție.

Reclamantul consideră, de asemenea, că acuzația împotriva lui nu era clară. Acesta subliniază în această privință că, în ordonanța din 18 iulie 2011 privind deschiderea urmăririi penale (punctul 5 de mai sus), urmărirea penală a început în privința lui pentru că "a facilitat desfășurarea operațiunii de deturnare de fonduri", dar nu a precizat care a fost rolul său în comiterea presupusei infracțiuni. El susține că nici o altă probă în dosar nu oferă detalii cu privire la acțiunile sau inacțiunile specifice pentru care a fost acuzat. El amintește că, în cazul *Muşuc c. Moldovei* (nr. 42440/06, §§ 32-33, din 6 noiembrie 2007), Curtea a constatat o încălcare a articolului 5 § 1 din Convenție datorită faptului că elementele cauzei nu au arătat modul în care autoritatea de urmărire penală a ajuns la concluzia că reclamantul ar fi comis infracțiunea presupusă. Reclamantul a susținut că cauza sa nu este diferită de cea menționată anterior.

23. Guvernul a aprobat poziția instanțelor naționale și consideră că, avînd în vedere circumstanțele cauzei, au existat bănuieli rezonabile pentru a presupune că reclamantul a săvîrșit infracțiunea. Acesta subliniază, de asemenea, faptul că ancheta inițială a permis organelor de urmărire penală să acuze inculpatul de comiterea unor fapte similare. În cele din urmă, guvernul a adăugat că este de competența instanțelor naționale să aprecieze probele prezentate în fața lor și că necomunicarea către reclamant a probelor privind existența "bănuielii rezonabile" nu înseamnă că aceste motive nu există totuși.

24. Curtea reiterează că "caracterul rezonabil" al bănuielii pe care trebuie să se bazeze arestul formează un element esențial al protecției acordate de articolul 5 § 1 c) din Convenție. Existența unei bănuieli rezonabile presupune fapte sau informații care ar convinge un observator obiectiv că persoana în cauză ar fi putut comite infracțiunea de care este bănuie. Ceea ce poate fi plauzibil se determină în funcție de toate circumstanțele (*Fox, Campbell și Hartley c. Regatului Unit*, 30 august 1990, § 32, seria A nr. 182 și *Suleyman Erdem c. Turciei*, nr. 49574/99, § 37, 19 Septembrie 2006).

25. Curtea reamintește, de asemenea, că punctul c) al articolului 5 § 1 din Convenție nu presupune că organele de urmărire penală trebuie să obțină suficiente probe pentru a aduce acuzații la momentul arestării.

În conformitate cu punctul c) al articolului 5 § 1 al Convenției obiectul interogatoriului în timpul detenției este de a finaliza urmărirea penală prin care să se confirme sau să se infirme bănuiala concretă pe care s-a bazat arestul. Astfel, faptele care dau naștere unor bănuieli nu trebuie să fie de același nivel cu cele necesare pentru justificarea unei condamnări sau pentru a stabili o acuzație, acestea din urmă

intervenind în următoarea etapă a procesului de urmărire penală (*Murray c . Regatul Unit al Marii Britanii*, 28 octombrie 1994, § 55, seria A, nr. 300 A și *Korkmaz și alții c. Turciei*, nr. 35979/97, § 26, 21 martie 2006).

26. Sarcina Curții este de a stabili dacă în cazul prezentat spre examinare condițiile prevăzute la punctul c) al articolului 5 § 1 din Convenție, inclusiv urmărirea scopului legitim vizat au fost îndeplinite. În acest context, aprecierile date de Curte faptelor nu vin să le substituie pe cele date de instanțele interne, care sunt mai în măsură să evalueze probele prezentate în fața lor (Murray, citată mai sus, § 66).

27. De la bun început Curtea notează că în această speță este necesar să se distingă cauza dată de cauza *Leva* de mai sus, invocată de reclamant. Curtea reamintește că, în cauza din urmă, ea a constatat o violare a articolului 5 § 1 din Convenție întrucât detenția reclamantului a fost contrară dreptului intern (*Leva*, citată anterior, § 55). Cu toate acestea, se observă că, în speță, este necesar să se pronunțe cu privire la pretinsa lipsă a unei bănueli rezonabile că reclamantul ar fi săvârșit o infracțiune. Problemele ridicate în cele două cazuri, în ceea ce privește articolul 5 § 1 din Convenție sunt distincte.

28. Curtea notează că reclamantul a fost reținut în baza plîngerii președintelui societății A. și că organul de urmărire penală nu a prezentat textul plîngerii nici reclamantului, nici instanțelor de judecată. Cu toate acestea, Curtea constată că, în ordonanța din 18 iulie 2011 privind deschiderea urmăririi penale (punctul 5 de mai sus), procurorul a menționat în detaliu declarațiile președintelui A. în ceea ce privește suma care ar fi fost deturnată, contul emitent, data la care a fost săvârșită încălcarea, destinatarul presupusului transfer și documentul în baza căruia s-a efectuat transferul. Curtea notează în această privință că reclamantul nu a pus niciodată la îndoială, nici în fața instanțelor naționale, nici în fața Curții buna-credință a organului de urmărire penală. Aceasta denotă că tactica apărării adoptată de către reclamant în fața instanțelor naționale a constat în negarea implicării sale în săvârșirea presupusei infracțiuni și în argumentarea lipsei motivelor pentru arestul său. În aceste condiții și avînd în vedere elementele de probă de care dispune, Curtea nu poate concluziona dacă reproducerea acuzațiilor președintelui societății A. în ordonanța din 18 iulie 2011 a fost incorectă sau inventată. În plus, avînd în vedere detaliile furnizate în ordonanța cu privire la plîngerea președintelui societății A., Curtea nu poate, în sensul articolului 5 § 1 c) din Convenție, să reproșeze autorităților competente faptul că textul plîngerii în original n-a fost prezentat instanțelor naționale și reclamantului.

29. Rămîne de stabilit dacă plîngerea președintelui societății A. ar putea genera o bănuială rezonabilă că reclamantul a săvârșit infracțiunea de deturnare de fonduri. Curtea notează că acuzațiile conform cărora infracțiunea a fost comisă parvin de la însăși partea vătămată, care a furnizat informații exacte cu privire la fapte, că nu a existat nici un temei să pună la îndoială credibilitatea acesteia din urmă și că, în parte, în procedurile interne, reclamantul n-a contestat aceste afirmații. De asemenea, se observă că, la momentul faptelor, reclamantul a fost contabilul-șef al companiei C., filiala ugandeză a societății A., și că sumele delapidate au fost transferate dintr-un cont al societății C. într-un al treilea cont. Curtea a notat că numele reclamantului nu figura în plîngerea președintelui societății A., așa cum a fost specificat în ordonanța

din 18 iulie 2011. Ținând cont de cele expuse, precum și de alte elemente conținute în plîngerea în cauză, Curtea este gata să accepte faptul că natura poziției deținute de către reclamant a constituit un temei relevant pentru o bănuială rezonabilă că el ar fi fost implicat în presupusa deturnare de fonduri. În această privință, Curtea consideră că termenii folosiți de către organul de urmărire penală prin care reclamantul ar putea "facilita desfășurarea operațiunii de deturnare de fonduri" nu pot fi considerați ca fiind imprecisi, deoarece reflectă tipul de complicitate imputat reclamantului.

30. Curtea reamintește că, în cauza Mușuc (citată mai sus, §§ 32-33), reclamantul a fost suspectat că ar fi înșușit în mod fraudulos o clădire prin cumpararea acesteia la un preț mai mic decât piața. Curtea a considerat că detenția reclamantului a fost contrară articolului 5 § 1 al Convenției pentru motivul că nu a existat nici o dovadă care să susțină teoria că o infracțiune a fost comisă și că reclamantul ar fi unul dintre autori. Curtea a subliniat în special faptul că nimic în înregistrarea internă nu a indicat modul în care procurorul a ajuns la concluzia că valoarea proprietății în cauză a fost subestimată, sau dacă au existat înțelegeri secrete între reclamant și vânzător. În cele din urmă Curtea a remarcat faptul că organul de urmărire penală s-a referit doar la existența unui martor fără a oferi detalii suplimentare și fără să indice apartenența martorului acușării sau apărării.

31. Spre deosebire de reclamant, Curtea consideră că este necesar să se distingă circumstanțele din cauza dată de cele din cauza Mușuc, menționate mai sus. Curtea a reamintit că limita existentă între cazurile în care bănuielile care justifică un arest nu sunt suficient întemeiate pe fapte obiective și cazurile în care acestea sunt poate o foarte nesemnificativă și că se determină în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte dacă criteriul aplicabil este îndeplinit și dacă garanția împotriva arestului arbitrar în temeiul articolului 5 § 1 c) din Convenție a fost asigurată (*O'Hara c. Regatului Unit*, nr. 37555/97, § 41, CEDO 2001- X).

32. În acest caz, Curtea consideră că arestul s-a bazat pe temeiuri mai sigure decât cele menționate în cauza Mușuc. În rezultat, bănuielile împotriva reclamantului au ajuns, în acest caz, la nivelul necesar, din moment ce s-au bazat pe informații exacte furnizate de președintele societății A. și ținând cont de natura postului ocupat de către reclamant (punctele 28 și 29 de mai sus). În plus, Curtea a observat că, la zece zile după arestul reclamantului, acesta a fost acușat în alte două cazuri de presupusă deturnare de fonduri ale societății A. Se consideră astfel că aceste noi circumstanțe nu pot decât să consolideze bănuielile apărute inițial împotriva reclamantului, la momentul arestării sale.

33. Ținând cont de circumstanțele din speță, Curtea consideră că au existat suficiente probe pentru a da naștere unor bănuieli rezonabile că reclamantul a comis infracțiunea, și că aprecierea instanțelor judecătorești naționale cu privire la această cauză nu a fost una arbitrară. Prin urmare, Curtea consideră că arestul și detenția reclamantului s-a făcut în conformitate cu prevederile de la punctul c) al articolului 5 § 1 din Convenție.

34. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins, în conformitate cu articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

B. Pretinsa încălcare a art. 5 § 3 din Convenție

35. Reclamantul a susținut că instanțele naționale și-au motivat deciziile cu privire la măsurile de restrângere a libertății sale cu fraze standard și stereotipe.

36. Guvernul a respins acest argument.

37. Curtea reamintește că articolul 5 din Convenție consacră un drept fundamental al omului: protecția individului împotriva interferențelor arbitrare ale statului în libertatea sa (*Bozano c. Franței*, 18 decembrie 1986 § 54, seria A nr. 111). Punctul 3 din această dispoziție impune ca detenția preventivă să nu depășească un termen rezonabil și ca instanțele judecătorești să revizuiască periodic actualitatea motivelor "relevante" și "suficiente" care ar legitima privarea de libertate (*Assenov și alții c. Bulgariei*, 28 octombrie 1998, § 154, Rapoartele de hotărâri și decizii 1998 VIII). Curtea trebuie să stabilească dacă a avut loc o încălcare a articolului 5 § 3 din Convenție având în vedere în primul rând motivele prezentate în deciziile instanțelor judecătorești în ceea ce privește arestul și bazînd-se pe faptele incontestabile indicate de reclamant în recursurile sale (*Wienształ v. Polonia*, nr 43748/98, § 50, 30 mai 2006).

38. De asemenea, Curtea reamintește că, cel puțin pentru o perioadă inițială, existența unor bănueli rezonabile poate justifica detenția, însă vine un moment în care acestea nu mai sunt suficiente. Avînd în vedere că caracterul rezonabil al unei perioade de detenție nu poate fi evaluat în mod abstract, ci trebuie să fie verificat în fiecare caz în funcție de particularitățile cazului, nu există nici o perioadă fixă aplicabilă pentru fiecare caz (*McKay c. Regatul Unit al Marii Britanii* [GC], nr. 543/03, § 45, CEDO 2006 X).

39. În jurisprudența sa, Curtea a dezvoltat patru motive fundamentale care pot justifica reținerea unei persoane acuzate de o infracțiune: riscul ca acuzatul să se eschiveze de la urmărirea penală (*Stögmüller c. Austriei*, 10 noiembrie 1969, p. 38, § 15, seria A nr. 9), riscul că odată eliberat să creeze impedimente la înfăptuirea justiției (*Wemhoff c. Germaniei*, 27 iunie 1968 p. 22, § 14, seria A nr. 7), va comite noi infracțiuni (*Matznetter c. Austriei*, 10 noiembrie 1969, p. 28, § 9, seria A nr. 10) sau va tulbura ordinea publică (*Letellier c. Franței*, 26 iunie 1991 § 51, seria A nr. 207).

40. În cazul în care motivele au fost "relevante" și "suficiente", Curtea cercetează suplimentar dacă autoritățile naționale competente au dat dovadă de o "diligență specială" în vederea realizării procedurii (*Idalov C. Rusiei* [GC], nr. 5826/03, § 140 22 mai 2012).

41. În acest caz, Curtea observă că reclamantul, suspectat de comiterea unei infracțiuni de deturnare transnațională de fonduri, a fost plasat în arest preventiv de la 8 august pînă la 23 septembrie 2011, apoi în arest la domiciliu de la 23 septembrie pînă la 26 noiembrie 2011. Prin urmare, detenția provizorie și arestul la domiciliu al reclamantului a durat trei luni și optsprezece zile. Avînd în vedere circumstanțele particulare ale cazului, Curtea consideră că acest termen nu este excesiv.

42. În ceea ce privește controlul jurisdicțional al măsurilor impuse reclamantului, Curtea notează că problema menținerii lor a fost examinată de șase ori (11 și 26

august 16 septembrie, 5 și 28 octombrie și 25 noiembrie 2011). Curtea notează că toate deciziile au fost motivate și că autoritățile competente au examinat nemijlocit situația și personalitatea reclamantului. În primele lor cinci decizii, autoritățile s-au bazat pe două motive principale pentru menținerea măsurii privative de libertate, și anume pericolul de eschivare de la urmărirea penală și riscul de obstrucționare a justiției, care rezultă din natura presupusei fapte și din situația personală a persoanei. Organele de stat s-au bazat, în special pe gravitatea și complexitatea faptelor încriminate, pe modul în care acestea au fost comise, numărul de mărturii colectate, natura poziției deținute de reclamant, precum și pe faptul că acesta a desfășurat activități în străinătate. Având în vedere aceste elemente, autoritățile competente au constatat inițial că eliberarea reclamantului nu era relevantă. În opinia Curții, această concluzie nu poate fi considerată ca fiind nejustificată sau arbitrară.

43. Curtea a constatat că motivele de a refuz a eliberării reclamantului și-au păstrat relevanța și suficiența pe toată perioada privațiunii de libertate a acestuia din urmă. În această privință, Curtea observă că, în cazul în care deciziile instanțelor naționale s-au bazat mai mult sau mai puțin pe aceleași motive pentru a justifica menținerea măsurilor aplicate împotriva reclamantului, interpretarea lor denotă o examinare individualizată a situației de fiecare dată. Autoritățile judiciare au luat în considerare în special faptul că, în cursul procedurii, reclamantul a fost implicat în alte două cazuri similare. Apoi au modificat treptat măsurile care limitau libertatea reclamantului bazându-se pe evoluția situației acestuia, precum și pe nivelul de avansare a procedurilor. Într-adevăr, dacă reclamantul a fost inițial plasat în arest preventiv, ulterior această măsură a fost preschimbată în arest la domiciliu, iar apoi eliberat sub supraveghere judiciară. Mai mult, instanțele naționale au decis să plaseze reclamantul în arest la domiciliu după ce au constatat, inter alia, că acesta a cooperat cu organul de urmărire penală și și-a respectat angajamentul său de a fi prezent la fiecare citare (paragraful 13 de mai sus). În cele din urmă, faptul că investigarea cauzei era pe cale să fie finalizată și că reclamantul a respectat condițiile de arest la domiciliu a favorizat eliberarea acestuia de către instanțele naționale (a se vedea paragraful 15 de mai sus).

44. În plus, Curtea nu pierde din vedere că deciziile instanțelor judecătorești au fost adoptate într-o perioadă scurtă, de trei luni și optsprezece zile, astfel încât raționamentul de care s-au condus inițial nu și-a putut pierde relevanța între timp. Având în vedere perioada relativ scurtă de timp dintre deciziile respective, a fost într-adevăr rezonabil ca autoritățile competente să invoce argumentări asemănătoare, bazându-se pe aceleași motive pentru a justifica privarea de libertate a reclamantului. Prin urmare, Curtea nu poate spune că în acest caz instanțele naționale s-au folosit de formulări mai mult sau mai puțin stereotipe sau că s-a mulțumit să invoce general și abstract motive deja citate pentru a justifica deciziile cu privire la privarea de libertate a reclamantului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Georgiou c. Greciei* (dec.), nr. 8710/08, 22 martie 2011, și *Tripadus c. Moldovei*, nr. 34382/07, § 123, 22 aprilie 2014).

45. Ținând cont de circumstanțele acestei cauze, Curtea consideră că menținerea măsurii de privare de libertate luată împotriva reclamantului nu a fost nici arbitrară,

nici disproporționată. În cele din urmă, Curtea observă că datele de care dispune nu-i permit să se abată de la concluziile judecătorului de instrucție conform cărora durata investigării cauzei reclamantului a fost rezonabilă (punctele 12 și 14 de mai sus) și nici să ateste eșecul autorităților naționale competente în îndeplinirea obligației lor de "diligență specială" în desfășurarea urmăririi penale. Așadar, circumstanțele din prezenta cauză nu pot constitui o încălcare a drepturilor reclamantului în temeiul articolului 5 § 3 din Convenție.

46. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins, în conformitate cu articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 24 septembrie 2015.

Stephen Phillips
Grefier

Luis López Guerra
Președinte